

svém věku povinnost čín G-ův překaziti podle dané možnosti, i když v něm snad zločin seznal. Když nalézací soud uvedl, že obžalovaný nechtěl s trestným počínáním G-ovým míti nic společného a že mohl pouhé pasivní chování pokládati za dostatečné, vyloučil v pravdě a správně náležitosti zločinu podle § 212 tr. zák. po stránce subjektivní, neboť právě zjišťuje, že si obžalovaný pro nedostatek duševní zralosti neuvědomoval, že má povinnost i možnost vhodným zakročením překaziti zločin svého staršího kamaráda G-y.

Skutkový stav, bezvadně zjištěný prvním soudem, nenaplnňuje tudíž skutkovou podstatu § 212 tr. zák., ježto nelze usouditi, že obžalovaný z e z l o m y s l n o s t i opomenul překaziti zločin G-ův; bylo proto trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného, uznal-li prvý soud obžalovaného viným proviněním podle § 3 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n. a § 212 tr. zák.

Byl proto napadený rozsudek ve smyslu § 290 tr. ř. zrušen jako zmatečný z důvodu zmatečnosti podle § 281 čis. 9a) tr. ř., a bylo, ježto zjištění napadeného rozsudku stačila k tomu, by zrušovací soud sám ihned rozhodl ve věci samé, rozhodnuto, jak se stalo.

Zmateční stížnost a odvolání státního zastupitelství odkazují se na toto rozhodnutí.

Čís. 5096.

Nemajetný a úveru neschopný obžalovaný padelal dlhopis (§ 403, čis. 4 tr. p.) a na jeho základe, predstierajúc, že mu z neho príslúcha pohľadávka, vypožičal si podvodne peniaze (§ 50 tr. nov.); ide tu o súbeh trestných zákonov v smysle § 95 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 6. októbra 1934, Zm IV 82/34.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti M. M-ovej, rod. S-ovej, obžalovanej zo zločinu padelania súkromej listiny atď., a na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovanej vyniesol tento r o z s u d o k: Zmätočná sťažnosť sa čiastočne zamieťa a čiastočne odmieťa. Z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385, čis. 1 b) tr. p. z úradnej moci zrušuje sa rozsudok oboch súdov nižších stolíc, nakoľko kvalifikovaly čin obžalovanej aj za prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. a § 380 tr. zák., a túto kvalifikáciu pomíja.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci zbadal najvyšší súd toto: Súdny nižších stolíc zistily, že na jar 1930 v U. v kancelárii Dr. J. G., advokáta v U., dala obžalovaná zhotoviť nepravý dlhopis, podľa ktorého A. H-ová jej dlhuje 21.000 Kč. Tento dlhopis neznámou spolupáchateľkou dala opatriť nepravým podpisom A. H-ovej. Potom predložila dlhopis Dr. F. A., advokátovi v U., aby tým dokázala existenciu záväzku A. H-ovej vo výške 21.000 Kč a opatrila si bezprávnym majetkovým úžitok. Tvrdila, že Dr. A. môže si 500 Kč zadržať z čiastky 21.000 Kč, jej domnele patriacej, uviedla Dr. F. A. záludne v omyl a spôsobila mu tým, že jej 500 požičal,

škodu v uvedenej čiastke. Tieto činy kvalifikovali súdy nižšieho stupňa 1. za zločin padelania súkromej listiny podľa § 401 tr. zák., kvalifikovaný podľa § 403, čís. 4 tr. zák., 2. za prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. z r. 1908, kvalifikovaný podľa § 380 tr. zák. — v súbehu podľa § 96 tr. zák.

Najvyšší súd však nesúhlasí s touto kvalifikáciou činu. Z hore uvedeného skutkového stavu, ďalej aj z toho, že po vystavení falošného dlhopisu obžalovaná hneď pokúsila si vyprostredkovať pôžičku aj od Dr. J. G., je zrejmé, že obžalovaná s tým úmyslom dala vystaviť falošný dlhopis, aby jeho preukázaním predstierala, že má pohľadávku a aby týmto spôsobom docielila, aby jej bola poskytnutá pôžička, hoci bola osobou nemajetnou a úveru neschopnou. Skutková podstata zločinu falšovania súkromej listiny je obsažená v tomto prípade vo skutkovej podstate podvodu podľa § 50 tr. z. nov. z r. 1908. Preto je tu prípad uvedený v § 95 tr. zák., že jedným činom bolo porušené niekoľko ustanovení trestného zákona. Podľa predpisu § 95 tr. zák. treba tedy na čin použiť toho ustanovenia, ktoré stanoví najťažší trest, tedy v tomto prípade §§ 401 a 403, čís. 4 tr. zák. Preto mylily sa súdy nižších stolíc, keď kvalifikovali čin obžalovanej aj za prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. a § 380 tr. zák. — v súbehu podľa § 96 tr. zák. so zločinom padelania súkromej listiny podľa §§ 401 a 403, čís. 4 tr. zák. Je tu dôvod zmätočnosti uvedený v § 385, čís. 1b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej, lebo zákon bol porušený v neprospech obžalovanej. Najvyšší súd preto pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval čin obžalovanej podľa enunciátu.

Čís. 5097.

Porušení zákona v ustanovení § 6 odst. 4 případ 2, i § 8 odst. 3 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., ponechal-li sborový nalézací soud v platnosti podmíněné odsouzení i pro předchozí rozsudek okresního soudu, ač mu bylo známo, že je tu nepravoplatné usnesení tohoto soudu, jímž se nařizuje výkon trestu (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. října 1934, Zm I 635/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku senátu mládeže u krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. června 1933, pokud jím bylo vysloveno, že trest obviněnému v trestní věci okresního soudu v Jílovém uložený je podmíněný, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž bylo ponecháno v platnosti podmíněné odsouzení obviněného, vyslovené rozsudkem okresního soudu v Jílovém ze dne 30. března 1931 pro přestupky §§ 3 a 19 zák. shrom. a vysloveno, že zkušební doba dvouletá, stanovená napadeným rozsudkem, platí i pro toto dřívější odsouzení, jako zmatečný a soudu první stolice uložil, aby spisy zaslal okresnímu soudu v Jílovém, aby tento soud o otázce podmíněného odkladu výkonu trestu po zákonu dále jednal.